

החברותא

החברותא בטאון פנימי לחברים גליון מס 22

בס"ד ערש"ק פר' במדבר כ"ט אייר תשנ"ו

דבר החברותא

ה זמן המסוגל ביותר לחזק את האחדות הוא לפני קבלת התורה שכל אחד ואחד יראה להתחזק באהבת רעים כמו שהיה בעת מתן תורה שהיה בבחינת "ויחן שם ישראל כנגד ההר" (עי"ש רש"י) ומכח האחדות זכו לקבלת התורה כמו"כ עתה אם נקבל ע"ע לחזק את האחדות ולהוציא טינה מכל לב, נזכה לקבלת התורה האמיתית, שהוא התגלות כבוד מלכותו עלינו ונגיע לבחינת "אין עוד מלבדו" ולבנין בית שלישי בב"א.

נ אמר "ויענו כל העם יחדיו ויאמר כל אשר דיבר ה' נעשה (שמות י"ט) וכן בפ' משפטים ויען כל העם קול אחד ויאמר כל הדברים אשר דיבר ה' נעשה (שם כ"ב) לשון התורה מלמדנו שאי אפשר קבלת התורה אלא כשכולם ביחד ללא מחיצות וללא שום פירוד, כאיש אחד בלב אחד.

ב ודאי ובברור שאנו כעת בזמן שהוא מסוגל להתגלות כבוד שמים ולביאת גוא"צ ורק מה שחסר הוא את ה"כאיש אחד בלב אחד".

פנינים יקרים

זמן מתן תורתנו, זמן "מתן" ולא זמן קבלת תורתנו - כי קבלת התורה זמנה בכל יום ויום. (הרה"ק מקוצק)

כל אשר דיבר ה' נעשה ונשמע (שמות כ"ד) לכאורה למה לא העיד כל אחד על עצמו אעשה ואשמע? ומנין ידע כל אחד מה שבלב חברו ואמר נעשה ונשמע?.

משל למה הדבר דומה שהיו כמה אסירים בבית מעצרים ללא מאכל ומשתה. בא אחד ושאלם אם רצונם לשתות, וכולם כאחד ענו נשתה, משום שכל אחד בטוח שגם השני רוצה. כן הדבר היה בעת מתן הר סיני שכל אחד היה בטוח ברצונו של השני (הרה"ק מפשיסחא)

ר"מ אומר כל העוסק בתורה לשמה זוכה לדברים הרבה וכו' אוהב את הבריות. (אבות פ"ו) זה כלל גדול כי מי שלומד תורה לשמה אוהב את הבריות, וזהו סימן גדול כשאנו אוהב את הבריות כנפשו אינו לומד עדיין תורה לשמה (עבודת ישראל אבות)

זאת התורה אדם כי ימות באהל (פ' חוקת) נראה לפרש ע"ד דאיתא בגמ' (ברכות סג:) אין התורה מתקיימת אלא במי שממית עליה, ר"ל שממית כח עצמותו ואומר שהכל מהקב"ה כי הוא הנותן שכל ובינה לעבדו, וזהו אדם כי ימות, - באהל, היינו מי שאינו עושה מכח אדם רק שיודע שהכל בא מכח הקב"ה - הוא באהל ה' (עבודת ישראל פ' חוקת) **יהי** כבוד ה' לעולם ישמח ה' במעשיו (תהילים ק"ד) הנה כל תכלית הבריא, שהנבראים כולם יכירו כי מלא כל הארץ כבודו ויתבטלו ביטול גמור לגבי עצמותו יתברך שמו בהכירם כי לית אתר פנוי מיניה, ועי"ז נכללים הנבראים כולם בעצמותו ית"ש כדכתיב "אשכון ואת דכא" (ישעיהו נ"ז) ואז נשלם כוונתו יתברך שמו בבריא המציאות, וזה הוא ענין יהי כבוד ה' לעולם - בכללות העולם העלמות וההסתרות יתגלה כבוד ה' שמלא כל הארץ כבודו, ואז ישמח ה' במעשיו (נחלת יהושע עמ' מ"ג)

אגרות קודש ממו"ר הרא"ש שליט"א

לכבוד ...

ושכשם שיש דברים שהשכל לא נותן לתאר כלל שהם קיימים במציאות ולמרות זאת הדבר בא בפתע פתאום, כמו ברק המגיע מהעלטה, כפי שהנדך רואה מקבלת מכתבי, כמו כן גם בישועתך השלמה אם תמשיך לצפות ולקוות בכל העניינים שחסר לשלמות קומת האדם, תקבל את ההתבהרות והם יגיחו מבין שכבת העננים הצפופה המכסה את האופק מעיניך, וזה יבוא בהתעוררות גדולה שלא עלה על דעתך מעולם שתיתכן התעוררות כזו לאחר שירדנו פלאים בגלותנו וקומתנו שפופה ונפשנו שוחה עד עפר.

ובגלות זו שאליה ירדנו ללקט את ניצוצותינו שנדחו ונתפזרו, ובה אנו שוהים כ"כ הרבה דורות וגלגולים, עלינו לחיות עם האמונה הפשוטה וההכרה של מציאות ביטול האנוש שרק מזה ניתן לינוק את חיותנו, וכאותו תינוק אשר אין לו קיום בלעדי עזרת אמו, כן האנוש אין לו לא אחיזה, לא קיום, לא כח, לא הרגשות, ולא תחושות ומחשבות מבלעדי הכח שנתן הקב"ה לאנוש בהשאלה לימי חייו עלי אדמות וברצותו מאריך וברצותו מקצר, למען נדע כי שם ה' נקרא עלינו, ולמען ניתן את כל הכבוד והגדולה והעושר לאלוקינו שאין אנו יכולים לחיות עמו ברגש אלא בהשגה בלבד בהיות שהוא אינו גוף ודמיון.

ואנו צריכים לדעת שאין לנו קיום באחיזתנו לא בגוף ולא בדמיון, מאחר שהשגנו כל עמלנו רק מתוך בטולנו בפני האמא שלנו העוזרת לנו ומנחה דרכנו באמצעות הסיבות ששולח לנו מסבב הסיבות בה', ומי שרוצה להגיע לשלמות כזו לא יוכל להשיגה אלא

אדר ב' תשל"ו

אם כן יחיה במצב של ביטול והעלמה כמו הקדושה שגם היא נמצאת בהעלמה כפולה ומכופלת עד שא"א להשיגה אלא בהשגה, ככה בטולנו צריך שיהיה זה לעומת זה.

ואם תזכה להגיע לאחיזה כזאת של ביטול, וידעה שקיומך נולד ונוצר כל נשימה, בבחינת חדשים לבקרים רבה אמונתך ומתוך חסד ורחמים, אזי תחזור העטרה ליושנה ותקבל את כל מה שנאבד ונעלם ממקור החיים שלך שזה מקור שלימות הנפש, ותזכה לחיות תחת כנפי השכינה ועי"ז תהיה במקומך בעוז ובחדווה ובשמחה, שכן הגעת בבטולך, זה לעומת זה, והקב"ה שעליו נאמר עוז וחדווה במקומו, יזכך לחדווה אמיתית ושלמה לעומת הקדושה ובזה תבוא אל המלך להודות לו ולהגיד בפניו הבו לה' כבוד ועוז הבו לה' כבוד שמו, וברגעים אלו תראה שאינך צריך לחיות בירושלים על ידי, שכן התעלות הנשמה, והגעגועים להתעלות זו, והשפעתה על הנשמה אינה נגרמת בשל מקום מגורים קרוב באופן פיזי אלא בפיך ובלבבך לעשותו ובכל מקום אשר שם זימן לך ה' שתתגורר, שם נקרא שם ה' ושם צריך לקיים וברכתך,

והקירבה של חבר הוא רק סיבה לעורר אחד את ליבו של השני שחיותו נובעת מהאמא שלו ולהיות חבר נאמן יחד בחיים הכאובים והמשתרעים על שביל צר מאד אשר הרבה מכשולים מונחים לאורכו, ונפילות אין ספור מלוים את ההליכה בשביל זה, אשר באופן רגיל מסוגלים להביא את האדם לידי הרס ואבדון, אבל בכוחה של העקשנות בהליכה בשביל הצר

אגרות קודש ממו"ר הרא"ש שליט"א

יפול צדיק וקם" ובזה נזכה לחיות עם האמת, לחסות תחת כנפי השכינה ועם ביאת גואל צדק וביחד עם בנין בית המקדש כמו שהוציאנו ממצרים כן נזכה שישמיענו ברחמיו שנית לעיני כל חי, וגם הגויים יכירו שה' אחד ושמו אחד אז ישמח ישראל בעושי וכו' יחיה עם שמחת לבו, ויראה עין בעין את האמת שבו איך שיסודו אין מוחלט אחר שיכול היה להיות מושפע כל ימיו מדמיון שהוא ממש, ומי יתן וכל הנ"ל יקויים במהרה בימינו עם אחדות ושלמות של אין סוף.

וכשם שכאשר רוצים, שהאדמה תתן פריה, יש צורך לחרוש אותה ולהפוך את רגביה, ובפרט אדמה אשר לא נחרשה ונעבדה ונזרעה זה שנים רבות, כן אנחנו לא נוכל להגיע אל האמת שלנו אלא לאחר שנעורר אחד את השני וניפגש מתוך חרישה משותפת. ועי"ז יזכנו השי"ת שפגישתנו תפיק יבולים ע"י שנחרוש את אדמתנו ונזרע את עמלנו ואזי ה' יזכנו שכ"א ואחד יתן את ליבו להתקשרות של אמת.

ובראותנו את האמת שלנו תכסה פנינו בווה וכלימה בהביאנו במחשבתנו כי באמת לא עבדנו ולא עמלנו לחיות עם הקדושה, ואולי עי"ז ה' יזכנו עם "אין" של אמת שזה האמונה הפשוטה ולא עם "אין" של דמיון שהוא מציאות אין בלי יסוד ובסיס.

אני מקווה שהנכם מרגישים בטוב ופרנסה מצויה אצלכם ברווח, ונשמע מכם אך ורק בשורות טובות עם מאבק של שלימות לזכות לאמת עד שה' יאיר את ליבנו ויעוררנו לבוא אל האמת עד שיבוא משיח צדקנו.

בברכה רבה

בלי הסתכלות לפנים ולאחור רק התקדמות כעוור הממשמש דרכו באפילה, וגם בצהרי היום, ובפחד מהסכנה שלא נגיע למחוז חפצנו ושנאבד דרכנו ונצלול במצולות ובתהומות הנשיה, ועל ידי שנתלה חסדינו באמונה הפשוטה, על ידי שנשים אל ליבנו הערל, מהיכן ירק זה חי, מניין לנו הכוחות לעבור את המדבר הגדול והנורא הזה, עי"ז יתעוררו עלינו הרחמים וה' יזכנו להתפזרות הערפילים ולאור שבעת ימי בראשית שנוצר רק בעד יצירי כפיו של הקב"ה, בעד עם הנבחר. וכל פרט ופרט שבעם הנבחר נכלל בכלל.

מה שמחתי לקרוא במכתבך שהגעת למסקנה הנכונה, והנך רואה כבר שלא המקום שהנך בו הקנו לך הכאבים ולא משפחתך וסביבתך גרמו לך מצבים קריטיים, ודע לך שכל זה הוא רק מדמיון, שבא לך מצד השטן האורב לך בדרכך ומשתוקק לטורפך ולעוקרך ממקור האמת, אבל חסדי ה' כי לא תמו כי לא כלו רחמיו עלינו והוא אינו מניח לנו להיטרף ולהלכד בצפורני השטן כמו שנאמר ואלמלא הקב"ה עוזרו לא היה יכול לו, ואחרי שהגעת למסקנתך הנכונה כאמור לעיל אני בטוח שיש עוד תקווה, ומקווה שתחגור כלי נשקך במתנד ותצא לקרב, שמטרתו לעורר את כל היסוד, ולחפש את האמת, ודווקא מתוך הריקנות והשממה הזועקת מתוכנו והנובעת בשל קוצר ראותנו את דרך האמת, שנקנת בהרבה יסורים עד שה' הרחום מעורר רחמים עלינו ונותן לנו כוחות לחיות עם היסורים, ועי"ז נזכה לבוא לדרגות שזכו בהם הגדולים שהיו במצבנו עם היסורים, ודווקא בגלל היסורים הגיעו לאשר הגיעו. ככה נזכה גם אנחנו ללכת בעקבותיהם עם עקשנות בבחינת של "שבע

מאמרים קצרים צפ"י זכרי מ"ר הרא"ה e"le סכתבס הר"ר ג'ל"ה סג"ל e"le

בליל שבועות התאונן מאד באמרו חבל שלומדים תורה לתענוג עצמי ולא חושבים על נותן התורה ואם בן אדם מתגאה בתורתו לוקחים את תורתו החיצונים והקליפות, וחבל מאד שבמקום להעלות את התורה לשמים, מזינים בזה את הקליפות ומאריכים את הגלות ר"ל.

והוסיף ואמר כל מחשבה שאין מעורב בה אלקות והאדם אינו ממליך אותו על כל אבריו ועשיותיו, הרי זה מסך המבדיל לבינו לבין קונו. עצם הגוף על נטיותיו ותאוותיו לחומר הגס הוא עצמו מרידה במלכות שמים והאדם צריך לעבוד את בוראו במסירות נפש ממש, "זיך צושניידן און צורייסן אויף שטיקער פארן אויבערשטן", אחרת זה לא הולך בשום אופן כי האדם רק רע מנעוריו.

אח"כ הוסיף לדבר על רבי עקיבא שיצאה נשמתו באחד, שאמר מקודם "כל ימי הייתי מצטער על כך" היינו להיהרג על קדושת שמו יתברך, הוא הצטער על כך שמא ברגע קידוש השם שלו, הוא יקח קידוש השם לעצמו היינו מחשבה שהוא מוסר את עצמו לה', ואילו הי' מגיע ח"ו למחשבת פגול זה היו כל הקליפות והסטרא אחרא יונקת ממחשבה זו, ולכן פחד מזה רבי עקיבא הלוואי שלא יגיע למחשבה כזו אפילו כחוט השערה, ואמנם זכה לכך ויצאה נשמתו באחד בלי שום מחשבה אחרת, והי' קידוש השם בכל העולמות וקילוס גדול ליוצר יתברך.

כי האיש הלוקח לעצמו מהתורה והמצוות, עושה בזה מסך המבדיל, כי זה נקרא שתי רשויות ח"ו ומזה ניזונים הקליפות והחיצונים ושכינתא בגלותא ועל זה ידו כל הדוים. אבל זוהי עבודה של שנים ולא כך כך בנקל אפשר להגיע לכך שהאדם עושה מצוות ולומד תורה ואומר חידושים נפלאים שכל השומעים מביעים התפעלות מזה, ובכ"ז יודע האדם שאין לו שום שייכות לזה, וכל הגה שלו וכל הרהור שלו הכל מהשמים.

תיארו בפני הרא"ש אחד שהוא ת"ח שהוא מתמיד גדול ומחדש חידושי תורה, הגיב ואמר אבל מה יש להקב"ה מכל זה? כי צריך להרגיש שאין התורה שלו כלל וכלל התערב אחד מהנוכחים ושאל הרי אמרו חז"ל (ע"ז פ"א) הלומד תורה הרבה נקראת שלו שנאמר ב"תורתו יהגה יומם ולילה" אמר לו הרא"ש כמה צריך האדם זאך צי שיינדען אויף שטייקער (להקדע לחתיכות) ולדעת שהתורה לא שלו ורק אז היא נקראת שלו כי כשהוא מרגיש שהוא רק צינור שעובר דרכו התורה רק כך יש לו שייכות לתורה והוא גורם נחת רוח ליוצרינו.

השמחה במעונם

מו"ר הרא"ש שליט"א להולדת הנין
הר"ר משה הרשטיק ומשפ' להולדת הנכד
הר"ר יעקב הרשלאר להולדת הבת
הר"ר בנימין סירוטה להולדת הבת

אפשר לקבל את גליון ה"חברותא" במקומות כדלהלן: **ביהכנ"ס "אמונת ישראל"** רח' חפץ חיים 34, בבית הרב רח' יוסף הנשיא 5, **רמות:** בביהכנ"ס ברח' רובין 18, **בית צפפה:** אצל הר"ר אברהם הררי, **בניברק:** משפ' שכטר רח' האדמו"ר מגור 22

כל המעוניין לקבל את הגליון בביתו ישלח למערכת, פרטים אישים בצירוף דמי משלוח בסך 35 ש"ח לשנה

לעי"נ

האשה הצדקנית רוצ"ח מרת **חיה עטל בילה** בת הרה"ח **משה אריה** ע"ה נלב"ע כ"ט אייר תשנ"ה